

[Palle Simonsen]

ketingssalen, med forespørgselsdebatter, med samråd i forsvarsudvalget, alene for at drille regeringen. Det kan naturligvis blive et internt anliggende mellem venstrefløjen og regeringen, men tilbage står, at der efter min opfattelse i det lange løb også vil kunne blive tale om skår i dansk sikkerheds- og forsvarspolitik på dette grundlag.

Hvis vi skal se på temaet, så kan man vel dele det op i to hovedpunkter. Det ene er det, som direkte er indeholdt i forespørgslen, nemlig spørgsmålet om placering af fremmede NATO-styrker og -atomvåben i en spændingsperiode, og det andet er det emne, som egentlig ikke omfattes af forespørgslen, men som har optaget den offentlige debat indtil dette øjeblik, nemlig spørgsmålet om depoternes fremtid.

Hvad angår forespørgslens egentlige indhold vil jeg sige, at det ikke behøver at få mange ord med på vejen. Det er klart, at det gennem mange år har været en dansk holdning, at der ikke under de nuværende omstændigheder skulle placeres atomvåben eller stationeres udenlandske tropper. Men jeg synes egentlig også, vi skal sige ganske klart – det er jo her, hr. Gert Petersen har mange spørgsmål, det er her, hr. Gert Petersen kommer med stribevis af notater – at omstændighederne naturligvis kan ændres, og når omstændighederne ændres, så træffer vi andre beslutninger. Det går jeg ud fra at regeringen stadig væk står fast på, og jeg vil godt føje til, at det er jeg ikke et øjeblik i tvivl om at regeringen også står fast på. Men lad os dog sige ganske klart, at omstændighederne kan ændres. Selve systemet er jo også opbygget på en måde, så man er nødsaget til at ændre det, al den stund vi udmærket godt ved, at der er NATO-styrker, som ikke kan tildeles i en krigsperiode, men alene kan tildeles i en spændingsperiode. Lad os passe på, at vi ikke kommer i konflikt med os selv i holdningen til disse ting.

Når det drejer sig om depotdiskussionen, så synes jeg nok, at tingene forholder sig lidt vanskeligere og mere uklart. Det er åbenbart, som udenrigsministeren har understreget det i dag, og som det er blevet sagt ved utallige lejligheder, at der ikke er noget nyt i dansk forsvarspolitik i ønsket om at modtage forstærkninger, og at der ikke er noget nyt i dansk forsvarspolitik i ønsket om at have depoter. Det har vi, og det har vi haft i man-

ge år. Der er ingen ændring på dette område. Det er en politik, vi har haft gennem årtier. Men jeg synes også, vi skal sige ganske klart – det er her, vi mangler en mere kontant holdning fra regeringens side – at det, der drøftes, og det, der giver anledning til en debat i dag, naturligvis er tanken om en udvidelse af forstærkningerne. Det knytter sig også til det, at der kan blive tale om, i modsætning til i dag, at oplagre tungt materiel. Lad os dog sige det ganske klart. Jo mere vi søger at lægge røgslør over denne debat, jo mere mystisk vil den blive, og jo sværere vil den være at forstå for befolkningen.

Jeg vil egentlig godt spørge, det kan være et spørgsmål til udenrigsministeren, det kan også være, at forsvarsministeren vil svare på det: er det ikke korrekt, at NATO – og dermed tænker jeg på medlemslandene, dermed tænker jeg på de politiske ledere, på ministrene – har truffet en beslutning om et udvidet forstærkningsprogram, om at foretage de analyser, som regeringen nu henviser til og siger, at det er dem, vi venter på, men som man har sat i gang politisk for to år siden med baggrund i Warszawapagtens udvikling i styrker og materiel? Er det ikke det, der er korrekt? Det er jo ikke bare for sjov, at man har opfundet denne diskussion. Er det ikke, fordi man har måttet erkende, at Vesteuropa som helhed – det glæder ikke blot Danmark – i virkeligheden ikke har været i stand til at opbygge et forsvar, som er tilstrækkeligt til at efterleve NATOs afskrækkelsesfilosofi, at man har måttet supplere det med et nyt udvidet forstærkningsprogram? Er det ikke korrekt? Er det ikke også korrekt, at med denne kortere varslingsstid, som der er tale om, er der behov for, at man, hvis vi overhovedet skal have glæde af disse forstærkninger, oplagrer mere materiel, end der f. eks. er tradition for i Danmark? Det synes jeg lige så godt vi kan få et meget klart svar på, for det er jo det, det i virkeligheden drejer sig om i denne debat.

Derfor kan man sige: der er ikke noget nyt i depotpolitikken, der er ikke noget nyt i forstærkningspolitikken, men vi bliver på et eller andet tidspunkt nødsaget til at tage stilling til, om vi vil gå ind i det nye program, som drøftes på nuværende tidspunkt i NATO-regie.

Jeg kunne godt fristes til at komme med nogle mere generelle betragtninger. Der er